

DE KLEINE ZAAIER
EEN KIEKJE NAAR HET LEVEN

DOOR

R. W. VAN ASCH.

Henkie van Galen was een aardig baasje van drie jaar. Iedereen had schik in hem. 't Was leuk, hem daar zoo parmantig te zien stappen met z'n dikke beentjes.

Zijn vader had het opzicht over een groote buitenplaats. En het was Henkie's grootste genot, z'n vader overal te vergezellen. Zaaïen, wieden, planten, alles sloeg hij aandachtig gade, en met z'n kleine handjes probeerde hij alles na te doen „net als Paatje.”

Het was hem echter niet naar den zin, dat hij niet alles mocht doen, wat de knechts wèl mochten. Maar daarover hield hij zich wijse-lijk stil. Hij wist wel, als hij mopperde of ongehoorzaam was, werd hij naar huis gestuurd. Zulke jongens kon Vader niet gebruiken.

Op zekeren dag moest er een nieuw grasperk worden aangelegd. Vader van Galen nam het zelf onder handen. Met groote belangstelling stond onze kleine vriend ernaar te kijken.

Wat ging dat leuk! 't Was niet als bij poten of planten: hier en daar een gaatje maken en wat erin laten vallen, maar zoo ineens een heeleboel tegelijk, en dan zoo'n mooie zwaai met je arm, — en je hand 'n beetje open en kijk, dan is 't net een straaltje water, dat er uit komt.

Geheel verdiept in zijn beschouwing stond Henkie ook al te zwaaien met z'n armpje en deed z'n hand open en weer dicht, — maar er kwam niets uit.

Hè, wat jammer toch! Hij wou ook zoo graag „echt zaaïen, net als Paatje,” met zoo'n zak in de andere hand, waar je maar uit grijpen kon.

Zou hij 't vragen? Nee, Vader keek zoo ernstig, Henkie durfde hem niet storen.

Teleurgesteld dribbelde hij verder.

Daar kwam Kees aan, één van de tuinjongens, met een krui-

wagen vol kleine bloempotjes. Die kon hij mooi helpen afladen. Dat mocht hij tenminste wèl doen. En 't was toch wel een prettig werk ook, al kon hij 't niet zoo handig als Kees: die schoof er een heeleboel in elkaar en pakte ze zoo op. Henkie kon er niet zooveel tegelijk baas, maar dat was niet zoo erg. Kees was ook 'n heel stuk langer dan hij: later als hij groot was, zou hij er wel honderd tegelijk opbeuren!

'n Poos was Henkie z'n teleurstelling over 't zaaïen vergeten, maar toen 't kwarweitje afgelopen was en Kees met den kruiwagen wegreed, moest hij er weer aan denken.

't Ging toch zoo mooi! Wacht, hij kon 't wel eens probeeren met kiezelsteentjes. Meteen bukte hij zich en schepte z'n vuistje vol uit het dik bestrooide pad.

„Net als Paatje” zwaaide hij nu zijn armpje zoover hij kon, deed z'n hand open en daar gingen de kiezelsteentjes! Enkele vielen met kleine klickgeluidjes in 't pad terug; die wat verder neerkwamen, joegen 'n paar vogeltjes op, die zich zoo rustig in 't zonnetje koesterden; en, o wee, daar kwamen 'n paar terecht in een keurig bloemperkje! En daar had Vader zoo'n hekel aan.

Nee, zoo zaaide hij niet „net als Paatje”! En er kwam van die steentjes niets op ook!

Dan was 't maar beter, Kees te helpen. Dat was toch ook wel leuk! Kijk, daar was hij weer met een nieuwe vracht!

En Henkie huppelde hem tegemoet, om hem te helpen duwen.

Enkele dagen later zag Henkie toevallig boven op 't portaal de groote zaadkast op een kier open staan.

Die groote kast, waar hij eens als een echte kwajongen tegenop geklommen was en toen er rechtop als een standbeeld bovenop was gaan staan. Zoo had Moeder hem tot haar schrik gevonden, juist bijtijds, om een groot ongeluk te voorkomen.

Ja, 't was een rakker, die kleine Henkie, maar echt boos op hem worden kon je toch nooit.

Nu was de groote kast open. 't Was altijd weer een genot voor den kleinen vent om er in te kijken.

Daar stonden ze, van onder tot boven, de zakken en zakjes, groote pakken en kleine pakjes, een heeleboel planken vol.

Henkie deed de deur een eindje verder open en keek, met z'n hoofd om den hoek, in de half donkere kast. Wat 'n mooie gelegenheid

om echt zaad te krijgen. Nu had hij de zakken maar voor 't grijpen! Ja, hij moest er maar gauw een uitzoeken.

—Even kwam de gedachte bij hem op, of hij er geen kwaad mee deed, zoo stilletjes iets weg te nemen. „Maar”, zoo zei hij bij zichzelf, „'t was toch om Paatje te verrassen. En, wat er van groeide, mocht Paatje toch zelf houden!” Aldus gerustgesteld,

besloot hij maar gauw de kans waar te nemen.

Hij zocht één van de grootste zakken uit op de onderste plank en drukte die overgelukkig aan zijn hart. Nu kon hij echt zaaien! Gauw de trap af! Hè, dat was een heele hijsch voor onzen kleinen man. Krampachtig hield hij beide armpjes om zijn schat geklemd.

Onopgemerkt kwam hij beneden en in den tuin. Waar nu heen?

Niet naar den moestuin, en ook niet naar de bloembedden of dicht bij de kassen, want daar waren overal de knechts, of misschien ook Paatje, in de buurt. En hij wilde nu eens ongestoord zaaien en iedereen verrassen.

Zoekend naar een geschikt plekje, torste hij zijn vracht al verder, en kwam zoo vanzelf aan de groote oprijlaan.

Dat bracht hem op een mooi idee: dat hééle lange eind zou hij bezaaien. En misschien kwam hij wel heelemaal tot aan het huis, dan kon Mijnheer er ook nog van genieten.

Meteen toog hij vol moed aan 't werk. Even denken Hoe ging 't ook weer? O ja, de zak in den linkerarm! . . . Zoo . . . Hè, dat was zwaar! Henkie kon hem bijna niet omspannen. . . . Nu een handjevol eruit nemen! Hè, wat een lekker gevoel! . . . Nu weggooien, zóó, „net als Paatje” O, ja da's waar, je moest er bij loopen! Dat vergat Henkie heelemaal!

Maar al heel gauw had hij de handeling te pakken. Hij was een tuinman in den dop. En 't was de moeite waard, den kleinen zaaier daar te zien stappen door de groote oprijlaan, fier zijn armpje zwaaiend, kwistig het zaad om zich heen strooiend „net als Paatje.”

Henkie was zóó verdiept in het heerlijk werk, dat hij niets merkte van de voetstappen, die nader kwamen. Hij schrok dan ook geweldig, toen hij plotseling z'n vader voor zich zag staan, die hem met barsche stem toeriep: „Wat voer jij daar uit?”

Hij was juist zoo'n mooi eind gevorderd en de zak was bijna leeg! Onthutst bleef hij staan. Waarom deed Vader zoo boos? Bedremmeld kwam het er uit: „Ik was aan 't zaaien, net als Paatje, maar ik ben nog niet klaar!”

Van onder den grooten strooioed kwam 'n teleurgesteld gezichtje kijken, vuurrood van inspanning, — ook wel een beetje van verlegenheid met 't geval. Hij was niet gewoon Vader zoo boos te zien, en voelde zich toch ook zoo schuldig niet.

Maar Vader scheen er anders over te denken.

„Jou aap van een jongen!” zei hij, lang niet vriendelijk, „om zoo maar 't zaad weg te halen, — en nog wel graszaad! Hoe haal je 't in je hoofd!”

Met bezorgden blik zag de goede man de laan af. Wat 'n groot stuk had de jongen al bedorven! Welk 'n moeite zou dat kosten, om 't weer goed te maken! Wat hadden ze niet altijd een werk, om de onwillige grassprietjes uit het groote schelpenpad te houden! En daar zaait me zoo'n jongen juist graszaad, dat zoo welig opkomt!

Benauwd keek Henkie tot z'n Vader op, met den zak nog in den arm, angstig afwachtend, hoe 't voor hem zou afloopen!

Maar Vader zei niet veel meer. Alleen maar, terwijl hij hem den dierbaren zak afnam: „Maak maar gauw, dat je weg komt. En vertel

• maar eens aan Moeder, wat 'n verdriet je me hebt gedaan!"

Dikke tranen druppelden langs de roode wangen. Met loome schreden verdween de kleine zondaar in de richting van het huis.

Terwijl Vader hem nakeek, begon de toorn wat te zakken. 't Was toch een leuk kereltje, dacht hij bij zich zelf, om zoo iets te bedenken! En wat ging 't hem parmantig af! Daar zat een goede tuinman in! Maar goedpraten kon hij het toch niet. Wat konden de gevolgen wel niet zijn! Natuurlijk moest hij 't aan Mijnheer gaan vertellen. Wat zou deze er anders wel van denken, als 't zaad straks opkomt!

„Had ik de kast maar niet open laten staan!" zuchtte hij, en begon weer aan z'n werk.

Nog dienzelfden dag ging hij naar het groote, oude huis, om den eigenaar van 't landgoed te vertellen, wat zijn zoontje had uitgehaald. Het liep gelukkig nog al goed af. Henkie had altijd al een wit voetje bij mijnheer gehad, maar dat deze zelfs nu heelemaal niet boos werd, had de bezorgde vader niet verwacht.

Na eenigen tijd kwamen de vruchten van Henkie's werk te zien. En 't duurde niet lang, of een groen waas lag over het anders zoo helder witte pad.

De knechts deden, wat ze konden; er werd druk geschoffeld en gewied, maar het duurde langen tijd, eer de laatste sporen van 't werk van den kleinen zaaier waren verdwenen. Er werd nog veel over 't geval gepraat.

En Henkie? Nooit meer heeft hij wat uit de zaadkast weggenomen! En zorgvuldig vermeed hij, op zijn wandelingen door den tuin, de oprijlaan. En mocht hij toevallig in de buurt komen, dan keek hij met een schuinen blik naar de groene grassprietjes tusschen de witte schelpjes, maar zei niets!

De kleine zaaier heeft 't helaas, nooit tot tuinman kunnen brengen. Want niet lang daarna maakte een hevige ziekte een eind aan zijn jong leven.

Nu mag hij genieten in de luthoven van zijn hemelschen Vader. Maar zijn aardsche vader en allen, die hem liefhadden, zullen kleinen Henkie nooit vergeten, — ook niet de geschiedenis van het graszaad!